

(A)ЛУДИРАЊА

Милијана Балетић

среда, 29. април 2020.

РАТ КОЈИ ТРАЈЕ

У свему овоме осећам потребу – просто као жељу за исповест – да изнесем једну језиву истину која ми је, као новинару испричана, како би доспела у јавност – а у чему сам била спречена!!!

Ови априлски дани, нису дани, то су – дани и дани...! Имају они дубоки историјски траг нашег страдања, тако да и ово што је – нас мученике – корона затворила у куће, била је прилика да – управо због тог затварања – по први пут, многи међу нама, чују и виде, како је било „још“ српске муке – и мимо ове наше?!

На дан пробоја усташког логора Јасеновац, 22. априла, на РТС-у је приказан документарно-играни филм „Дневник Диане Будисављевић“, чији је аутор Дана Будисављевић, а који сведочи како је српску децу из усташких логора у Независној држави Хрватској (НДХ), спашавала Аустријанка Диана, удата за Србина Јулија Будисављевића, познатог хирурга и начелника хируршке клинике на Медицинском факултету у Загребу! Он је био један од ретких Срба којег нису прогнали, мучили и убили – јер им је требао?!

Филм сам гледала скоро дупло дуже него што је трајао! Гледала сам, заустављала и враћала..., како не бих пропустила ни један следећи кадар, јер сам претходни отплакала! И, то је све што ћу о филму рећи, зато што је ту тешко написати нешто више, а тачније, од онога што је у ауторском тексту – „Зашто је филм 'Дневник Диане Будисављевић' важан и користан“ – написао Драгослав Бокан.

А 26. априла, Србија и Република Српска, уз директан пренос из Сремске Митровице и Доње Градине, обележиле су 75 година од страдања Срба у НДХ!

О Јасеновцу и његовом највећем стратишту Доњој Градини, где је под ножем, маљем и у казанима за кување сапуна, завршило 500.000 Срба – шта више и рећи – и докле више, само, рећи?!

Колико ли је још српских мученика, од Паг, до свих јама и јадовна...?! Колико су нам само убили „Никола Тесла“ – никада нико неће знати?! А њега – који је преживео, само зато што је био далеко, за разлику од толико поубјане Теслине родбине – данас нам отимају и безочно сврставају у Хрвата?! Званични Београд – никад ово питање потегнуо није?!

А стратишта, која, чак, нису ни помињана – колико их је?! Међу њима је и Сремска Митровица, где су Хрвати '42. хватали Србе по Фрушкој Гори и Срему и – чистили је као Козару?! Сабирали их у Митровици, па онда над њима оргијали у крвавом усташком пиру!

Након мучења – оно што им је батине преживело – одводили су на локално митровачко православно гробље и масовно стрељали!

Анте Павелић, и данас слављени им поглавник, основао је покретни преки суд, којим је руководио његов лични изасланик – и звер – Виктор Томић! Ма, тамоони су овде имали потпуно разрађену процедуру – од чистог закона и правде, саткани?! Суд им је имао све „фазе“, плус – продужени ужитак?! Е, у том „судском поступку“, кроз чију правду су провлачили Србе, „првостепена“ одлука им је била – крив си јер си Србин?! „Другостепена“ је подразумевала – мучење и масакрирање?! Они који преживе ту „другостепену“ – иде „ревизија“ – нож, маљ или, у најбољу руку, стрељање?!

Усташка „судска“ пракса им је била и исписивање на плакатима имена осуђених и убијених Срба – а комплетирање свог болесног уживања – завршавано је додатним бележењем на филмској траци, јер – филм је чудо! Кад све прође и нема више – фино седнеш, пустиш филм и – опет у транс од среће?!

А у ноћи, између 30 и 31 августа '42. међу 130 убијених Срба, усташе су убиле нашег – и светског – славног сликара Саву Шумановића!!!

С којим правом смо ми све ово претворили једино у речи, речи, речи... – и то само на „дане сећања“ – сам ђаво зна?! С којим правом смо ми дигли руке од тражњења казне за тог монструма од државе НДХ – којој лажима умивају, њено лудачко лице, како би је и данас славили – и то је, изгледа, под нечастивим?!

У Босанској Градишци, на обали Саве '41. била им је истакнута табла на којој су написали: „Жидовима, Циганима, Србима и псима – забрањено купање“ – а онда су им мртви Срби пливали Савом до Београда?!

У НДХ – по плану државне политике, убијено је преко милион Срба! А тек потомака, које би за собом оставили ти убијени – колико је убијено?! И сви су ту одрађивали свој „посао“ – од Павелића до најситнијег шрафа! Цела држава?! НДХазација им је претходница у вертикали садашње државе – у којој величају сва њена обележја, певају песме, дижу споменике њеним творцима...?!

И(?)! – како се ово у праву и правди зове?! Како се процесуира?! Кажњава?! Ко и када ће да одговара? Ако не монструозни злочинци – онда морају они који су злочинце оставили без казне! Неко мора већ једном – пред толиким бројем мртвих српских мученика – одговорати!!!!

Кад већ ми нисмо хтели, за скоро 50 година од Другог светског рата до '90-тих, да тражимо правду и казну за геноцид над нама – некажњени целати су, и те како, и хтели и успели, да искористе то време и обрну стварност?! Од себе злочинаца, направили су жртву – а од Срба жртве, направили су злочинце?!

Да нисмо ћутали о злочину над нама у Павелићевој НДХацији – не би ни имали убијене, протеране, опљачкане, „избрисане“ Србе '90-тих – по целој нам заједничкој Југи – и то, малте не, легално и оправдано?!

У свему овоме осећам потребу – просто као жељу за исповест – да изнесем једну језиву истину која ми је, као новинару испричана, како би доспела у јавност – а у чему сам била спречена!!!

Негде убрзо после петооктобарске окупације Србије, под најездом глобалиста вођених Ћинђићем, док ми још нису – као „ратном хушкачу и Милошевићевој машинерији зла“ – уручили отказ на РТС-у, дошла сам до преживелог детета-логораша из усташког логора код Осијека, Воја Шикање!

Тадашњи дечак Војо, игром судбине остао је жив! У том клању на норму, би ће да је, негде на крају „радног“ дана, од умора посустала усташка рука, недовољно „ефикасно“ зарила „србосјек“ у грло шестогодишњег детета – заклала и бацила на гомилу! Тој гомили

заклане српске деца, наслагане уз саму ограду логора, у касним ноћним сатима су се прикрадале, још увек не похапшене, Српкиње из околине и ослушкивале да се не чује какав јаук, крклање, ропац... – потом извлачиле такве испод испреплетених мртвих тела, односиле, видале ране и покушале вратити из мртвих! Тако је и Војо спасен!

Упечатљиви, широки ожиљак усташкога потписа на свом врату – од уха до уха, преко сред гркљана – носио је кроз читав свој живот! Када је из Швајцарске, где је радио као гастарбајтер, дошао на одмор у Бања Луку, смогао је снаге и први пут, после више од тридесет година, отишао да посети место где су га усташе клале! Када је стао на мост, одакле се могло видети место где се некада налазио логор – уз све слике из тог мучилишта, које су јурнуле у његово сећање – срушио се на земљу и пробудио у болници! То је био једини покушај таквог суочења!!!

Као новинар, тада већ – по казни склоњен из информативе у документарну редакцију – ту језиву причу и документ за сва времена – исписала сам у сценарио једносатне емисије – која је бележила аутентичну исповест преживелог усташки «србосјек» – чији је цео мученички живот, обележен агонијом сећања! Тај дуги, претходно обављени разговор са њим – непојмива је трагедија испреплетена неким животом сатканим из борбе и бежања, од преживљеног клања!

Емисију сам назвала – “Заклан, а жив“!

Колико се сећам, тада је, још увек, био јединствени РТС, који је убрзо – у циљу стварања „државе“ Војводине – разбучан и стварен посебан јавни сервис Радио-телевизија Војводине (РТВ?! На чело Документарно-образивног програма РТВ, била је, свеже постављена, Даница Аћимовић! На редакцијском састанку, када је је дошао ред за мој предлог – уредница Аћимовић је, снагом додељене јој функције, сва битна, уз видни презир, саопштила одлуку: «Доста нам је хушкања на рат и крв! Док ја одлучујем, то се неће снимати»!!!

Тако, истина библијског страдања, мученик Воја Шикање – који је преживео усташки нож – није могла да преживи одлуку Данице Аћимовић – и изађе на видело?!

Мени су, убрзо после тога, уручили отказ и истерали с посла, а неколико година касније, како сам чула, Војо је преминуо! Тиме је, за сва времена – у неповрат – отишла исповест о трагедији једног човека, која је истовремено – и документ о истини страдања Срба у НДХ и – трагедија једног времена?!

То је било оно време, „фришке“ победе Ђинђићеве „демократије“ у Србији – где је било забрањено и поменути, чак реч – „грађански рат“ 90-тих?! Јер, то је био рат са искључиво једним, познатим кривцем – Србима?! Рат Срба окупатора и хегемониста, против осталих, који су били – сви невини и сви своји на своме – осим Срби?! То је био рат Срба – некажњених злочинаца – против којих се са оправдањем треба обрачунати и то здружено „братства и јединства“ из бивше нам заједничке Југе и уз помоћ племенитог и праведног Запада, да се – за сва времена – у заслуженој казни, дотуче српска злочиначка аждаја?!

То је рат у којем је – и у сред Србије – улогу „србосјека“ преузела лаж, пропаганда и бесчашће грађанистичких политичких партија, невладиних организација и срамне појаве међу нашем новинарском професијом, које су оденули у плашт преваре, зване – „независни новинари“?!

То је рат, који траје!

Ево ни данас, нема те истине о страдању српскога рода, која може покупити толико пара и јавне пажње – у сред Србије – као што то мугу, и добијају – сви филмови, књиге,

уцбеници, позоришне представе, изложбе, перформанси, телевизијске емисије, новине и новинари, невладине организације – под условом да су у њиховим „делима“ – Срби кривци, злочинци – и неретко – нижа раса?!

Нема ни „довољно“ мученика, шта ли, ни за „српски јад нашем“ у Београду – док га немамо?! И то само мученика испод усташког ножа – а где су остали?!

А кадровска политика – којом се „бори“ за ту истину у институцијама, школству, култури, новинарству... – тек она каква је?! Неретко пуна и отворених непријатеља?! И притајених и препакованих, који су се, к'о бајаги, ето сад одједном освестили и променили – променили до прве нове прилике за исплативо враћање на стару „песму“?! Такви су нам увек удомљени и обезбеђени?! И под Брозом је било тако?!

А зашто, макар, с толико лакоће, са којом опраштамо нашим провереним и заклетим борцима против свега што је српско – зашто, барем, са истом таквом лакоћом „не опростимо“ и онима који су увек били и остали уз свој српски род – него су нам увек у запећку и скрајнути...?! А зашто, а зашто, а зашто...?!

Не знам зашто, али знам – да смо и зато – ту где и јесмо!!!